

Editorial

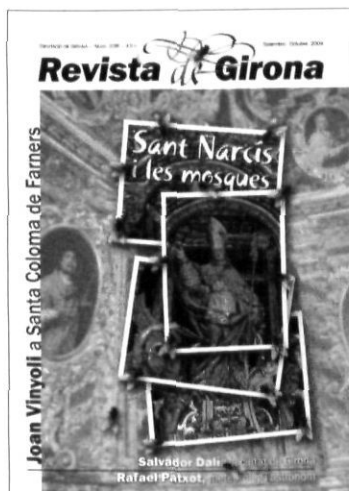
Revista
de
Girona

Un tros d'història en un calaix

Amb motiu de la cessió del castell de Montjuïc a Barcelona s'ha recordat que l'any 1808, quan les tropes napoleòniques van entrar a la ciutat, el governador del castell va rebre les ordres del capità general de Catalunya de lliurar la fortalesa a l'ocupant sense cap mena de resistència. El governador en qüestió era el general Mariano Álvarez de Castro, i sembla que l'actitud numantina que va mantenir l'any següent com a governador militar de Girona derivava directament de la frustració soferta per la rendició forçada del Montjuïc barceloní.

D'aquí a cinc anys s'escaurà el bicentenari del famós setge de 1809. Tant el centenari com el cent-cinquantè aniversari es van celebrar amb fastos ditiràmics, sota l'òptica de la historiografia tradicional que mitificava aquell episodi bèl·lic i exalçava l'heroisme dels gironins embrancats en una gloriosa gesta patriòtica. Però les estrofes líriques i les peces oratòries de 1950, reforçades per la ideologia i la simbologia de l'Espanya franquista, van ser les últimes d'aquell estil sobre uns fets que alguns historiadors semblava que tenien ganes d'explicar d'una manera sensiblement diferent.

Passat el temps, ara ens trobem en una situació paradoxal. Els setges, que durant tants anys semblaven estretament lligats a la identitat gironina, han caigut en l'oblit més absolut. Els defensors de la tesi tradicional s'han extingit, però els nous exegetes no han progressat gens ni mica en l'estudi d'aquells fets polèmics. Ningú no s'ha volgut comprometre a establir una visió objectiva i solvent sobre la qüestió. Els forasters que ens visiten –i que encara coneixen Girona com «la ciutat dels setges»– es fan creus de no poder adquirir cap llibre actual sobre aquells dramàtics esdeveniments. Les històries de la ciutat i de la comarca publicades els últims anys han passat de puntetes sobre el tema i l'han despatxat literalment amb quatre ratlles. Però no podem amagar més temps en un calaix aquest tros de la nostra història; hauríem de ser capaços d'allunyar-nos dels tòpics i d'estudiar-lo sense prejudicis abans que el bicentenari ens trobi desprevinguts.

Dossiers: Els dossiers monogràfics que ocupen el centre de cada revista no sols compleixen la funció prevista sinó que actuen sovint com a impulsors de nous dossiers paral·lels. Són molts els que n'han inspirat i generat d'altres, en un curiós efecte multiplicador. El de l'Alta Garrotxa va donar peu al de les Guillerries i al de Salines Bassegoda. L'estil del dels immigrants va inspirar el dels discapacitats. El de les dones escriptores ha derivat en un altre sobre escriptors marginats que es publicarà aviat. La perspectiva del temps ens permet de comprovar fins a quin punt inesperat la Revista s'alimenta d'allò que ella mateixa produeix.